

[Gunnar Jensen.]

naliseret på en sådan måde, at ingen skatteyder behøver at skamme sig over at have modtaget besøg af politiet, og det er årsagen til, at vi kan gå med.

Ømann: Der er under udvalgsbehandlingen drøftet meget interessante sager udover det, som lå i selve forslaget, nemlig spørgsmålet om repræsentationsudgifter, spørgsmålet om oplysningspligt vedrørende ikke-navngivne konti og spørgsmålet om kontrol med, at obligationsrenter opgives. Under hensyn til den uforholdsmæssigt lange tid, som behandlingen af den foregående sag tog, skal jeg afstå fra at komme ind på disse meget interessante materier, og kun udtrykke min tilfredshed med, at det er slået fast, at der ikke behøves en formålsforspillende retskendelse for at foretage disse eftersyn, som undertiden må foretages med politiets bistand. Jeg skal anbefale ændringsforslagene.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg er jo, som jeg allerede sagde det ved behandlingen af det tidligere punkt på dagsordenen, i den glædelige situation, at alle folketingets partier er enige om gennemførelsen af den skærpeelse, der finder sted ved ændringen af skattekontrolloven. Det er også noget, man har lagt vægt på tidligere, at vi så vidt muligt var enige på disse områder, og vi kan altså konstatere allerede nu ved denne anden behandling, at det er vi.

Jeg mener også, det er en forbedring, vi har fået ved den formulering, vi nu har i betænkningen vedrørende den politimæssige bistand i tilfælde, hvor der nægtes adgang. Vi var allerede i 1967, da vi behandlede dette spørgsmål, enige om, at retskendelsen for så vidt var en formalitet; det kan jeg huske, at hr. Poul Schlüter også dengang sagde, det var en formalitet at få disse retskendelser, fordi man jo var enig om, at i alle tilfælde, hvor der var almindelig ligningsmæssig grund til at foretage eftersyn på stedet, kunne man gøre det.

Det har imidlertid vist sig — og det synes jeg nok lige er værd at trække frem — at det har været noget hæmmende for skattemyndighederne, at man — selv om det kun var en formalitet — skulle have disse retskendelser, og det gælder særlig i forbindelse

med krydsrevisioner, stikprøvevise undersøgelser o. lign. Vi var jo enige om i 1967, at man skulle have adgang til på stedet at foretage disse undersøgelser, selv om der ikke i den pågældende skatteydere egne forhold var noget, der gav anledning dertil, altså som almindeligt led i det, man kalder krydsrevision, hvor man ville have adgang til materiale, der kunne sige noget om andre skatteydere. Man har været ude for tilfælde, hvor disse skatteydere ved sådanne krydsrevisioner har nægtet adgang, og det er meget uheldigt for gennemførelsen af den nødvendige kontrolvirksomhed. Det skulle nu være klaret med den udtalelse, der står i betænkningen, og som udvalget har tiltrådt. Ligeledes at vi tager spørgsmålet om repræsentationsudgifterne op til nærmere undersøgelse. Det må vi så vende tilbage til i skatteudvalget til sin tid. Endelig vil jeg gerne understrege det, jeg har oplyst skatteudvalget om, at vi i finansministeriet har sat en undersøgelse i gang om anvendelse af skattekontrollovens § 8 C, stk. 2, og § 10. Det er bestemmelser om pengeinstitutternes oplysningspligt vedrørende ikke-navngivne konti og om legitimation ved indløsning af rentekuponer. Endvidere vil jeg gerne pege på det, der oplyses om, at vi som led i kontrollen overvejer at indføre opkrævning af forskudsvis udbytteskat på obligationer m. v. Dette m. v. dækker f. eks. andre pantebreve o. lign., svarende til den allerede gældende udbytteskat på aktier. Jeg tror, at vi hermed vil blive i stand til at gennemføre en væsentlig skærpet skattekontrol og også få oplysninger frem af værdi for skatteligningen, sådan at vi også på dette område kan sige, at vi fra folketingets side gør, hvad vi kan for, at de skattelignende og skattekontrollerende myndigheder har de lovregler, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde. Det er ikke nok med lovregler; der skal betydeligt mere til. Vi kan netop se, at skattekontrollovens § 8 C, stk. 2, og § 10 ikke har været brugt i mange år, fordi man simpelt hen ikke har haft mandskab til at klare det, og fordi man ikke var så langt fremme i datateknikken i pengeinstitutterne, at man med rimelighed kunne forlange indsendt de oplysninger, der her er tale om. Datateknikken er nu så langt fremme, at vi finder det helt rimeligt, at pengeinstitutterne i hvert fald én gang om året